

## TERVEHDYS UNKARIN TYÖLÄISILLE

Toverit! Viestit, joita saamme Unkarin Neuvostovallan työntekijöiltä, saattavat meidät ihastuksen ja riemun valtaan. Unkarissa on Neuvostovalta ollut olemassa vasta hiukan yli kaksi kuukautta, mutta järjestyneisyytensä puolesta Unkarin proletariaatti on nähtävästi jo sivuuttanut meidät. Se onkin ymmärrettävää, sillä väestön yleinen kulttuuritaso on Unkarissa korkeampi, sitäpaitsi teollisuustyöläisten osuus koko väestöstä on verrattomasti suurempi (Budapestin kolmen miljoonan asukkaan osuus nykyisen Unkarin 8-miljoonaisesta väestöstä) ja vihdoin itse siirtyminen neuvostojärjestelmään, proletariaatin diktatuuriin, tapahtui Unkarissa verrattomasti helpommin ja rauhallisemmin.

Tämä viimeksi mainittu seikka on erittäin tärkeä. Useimmat Euroopan sosialistijohtajista, niin sosialishovinistisen kuin kautskylaisenkin suunnan edustajista, ovat siinä määrin niiden puhtaasti poroporvarillisten ennakkoluulojen vallassa, joita suhteellisen „rauhallinen” kapitalismi ja porvarillinen parlamentarismi ovat vuosikymmenien kuluessa synnyttäneet, etteivät he pysty käsittämään Neuvostovaltaa eivätkä proletariaatin diktatuuria. Proletariaatti ei kykene täyttämään maailmanhistoriallista vapauttajantehtävänsä; ellei se raivaa tieltään noita johtajia, ellei se karkota heitä. Nuo ihmiset ovat uskoneet täydellisesti tai puoliksi porvariston valheita Venäjän Neuvostovallasta eivätkä ole kyenneet erottamaan uuden, proletaarisen demokratian olemusta, työtätekeville kuuluvan demokratian, Neuvostovallassa olennoituneen sosialistisen demokratian olemusta porvarillisesta demokratiasta, jota he kumartavat

orjamaisesti, nimittäen sitä „puhtaaksi demokratiaksi” eli „demokratiaksi” yleensä.

Nuo sokeat, porvarillisten ennakkoluulojen pimmittämät ihmiset eivät ole käsittäneet maailmanhistoriallista käännettä porvarillisesta demokratiasta proletaariseen demokratiaan, porvariston diktatuurista proletariaatin diktatuuriin. He ovat sekoittaneet venäläisen Neuvostovallan ja sen venäläisen kehityshistorian ne tahi nämä erikoispiirteet ja toisaalta Neuvostovallan tämän sanan kansainvälisessä merkityksessä.

Unkarin proletaarinen vallankumous auttaa sokeitakin saamaan näkönsä takaisin. Siirtyminen proletariaatin diktatuuriin saa Unkarissa aivan toisen muodon kuin Venäjällä: porvarillisen hallituksen vapaaehtoinen eroaminen, työväenluokan yhtenäisyyden, sosialismin yhtenäisyyden momentaaninen palauttaminen *kommunistisen ohjelman pohjalla*. Neuvostovallan olemus tulee nyt esille sitä selvemmin: maailmassa ei nykyään voi olla mitään muunlaista valtaa, jolla olisi työtätekevien ja niiden eturinnassa olevan proletariaatin kannatus, kuin Neuvostovalta, kuin proletariaatin diktatuuri.

Tämä diktatuuri edellyttää säälimättömän ankaran, ripeän ja päättäväisen väkivallan käyttämistä riistäjien, kapitalistien, tilanherrojen ja heidän apureittensa vastarinnan tukahduttamiseksi. Se joka ei ole ymmärtänyt tätä, ei ole vallankumouksellinen, hänet on syrjäytettävä proletariaatin johtomiesten tai neuvonantajien tehtävistä.

Mutta proletariaatin diktatuuri ei ole olemukseltaan pelkkää väkivaltaa eikä edes pääasiallisesti väkivaltaa. Se on varsinaiselta olemukseltaan työtätekevien kärkiosaston, heidän etujoukkonsa, heidän ainoan johtajansa, proletariaatin järjestyneisyyttä ja kurinalaisuutta. Sen päämääränä on rakentaa sosialismi, hävittää yhteiskunnan luokkajako, tehdä yhteiskunnan kaikki jäsenet työtätekeviksi, poistaa pohja kaikkinaiselta ihmisen harjoittamalta toisen ihmisen riistolta. Tätä päämäärää ei voida saavuttaa yhtäkkiä, vaan se vaatii melko pitkän, kapitalismista sosialismiin johtavan siirtymäkauden — siksi että tuotannon uudestijärjestäminen on vaikea asia ja siksi että tarvitaan aikaa perusteellisiin muutoksiin kaikilla elämän aloilla samoin kuin siksi että tottumus pikkuporvarilliseen ja porvarilliseen taloudenpitoon on valtava voima, joka on voitettavissa vain pitkälli-

sellä, sitkeällä taistelulla. Siksi Marx puhuikin kokonaisuudesta proletariaatin diktatuurin kaudesta kapitalismista sosialismiin johtavana siirtymäkautena<sup>64</sup>.

Koko tämän siirtymäkauden kuluessa kumousta tulevat vastustamaan kapitalistit samoin kuin heidän lukuisat porvarilliseen sivistyneistöön kuuluvat apurinsa, jotka vastustavat sitä tietoisesti, sekä pikkuporvarillisten tottumusten ja perinteiden ylenmäärin pimittämien työtätekevien, muun muassa talonpoikien valtavan suuret joukot, jotka useimmiten vastustavat vallankumousta tietämättömyydessään. Näiden kerrosten keskuudessa ei voida välttää horjuntaa. Työtätekevänä talonpoika kallistuu sosialismiin pitäen työvään diktatuuria parempana kuin porvariston diktatuuria. Viljan myyjänä talonpoika taas kallistuu porvariston ja vapaan kaupan puolelle, s.o. takaisin „totunnaiseen” vanhaan, „ikituttuun” kapitalismiin.

Jotta proletariaatti voisi *johtaa* talonpoikaista ja yleensä kaikkia pikkuporvarillisia kerroksia, tarvitaan proletariaatin diktatuuria, yhden luokan valtaa, sen järjestyneisyyden ja kurinalaisuuden voimaa, sen keskitettyä mahtia, joka nojaa kapitalismin kulttuurin, tieteen ja tekniikan kaikkiin saavutuksiin, tarvitaan sen proletaarista läheisyyttä jokaisen työtätekevän psykologiaan, sen arvovaltaa työtätekevän maalais- ja pientuottajavään keskuudessa, joka on hajanaista, vähemmän kehittyneitä ja altista horjumaan politiikassa. Siinä eivät auta korulauseet „demokratiasta” yleensä, „yhtenäisyydestä” eli „työtätekevien kansankerrosten yhtenäisyydestä”, kaikkien „työn ihmisten tasa-arvoisuudesta” j.n.e., j.m.s., siinä eivät auta nuo korulauseet, joihin poroporvarillistuneet sosialishovinistit ja kautskylaiset ovat niin taipuvaisia turvautumaan. Korulauseet ovat vain silmänlumetta, ne sumentavat tajuntaa ja lujittavat kapitalismin, parlamentarismin, porvarillisen demokratian vanhaa tylsyyttä, kangistuneisuutta, piintyneisyyttä.

Luokkien hävittäminen vaatii pitkälistä, vaikeaa, sitkeää *luokkataistelua*, joka *ei lakkaa* pääoman vallan kukistamisen *jälkeen*, porvarillisen valtion murskaamisen *jälkeen*, proletariaatin diktatuurin pystyttämisen *jälkeen* (kuten vanhan sosialismin ja vanhan sosialidemokratian latteälyiset edustajat kuvittelevat), vaan ainoastaan muuttaa muotoaan, käyden monessa suhteessa entistään ankarammaksi.

Käymällä luokkataistelua porvariston vastarinnan nujertamiseksi sekä pikkuporvariston kangistuneisuuden, piintyneisyyden ja epäröinnin voittamiseksi proletariaatin on suojattava valtansa, voimistettava järjestävää vaikutustaan, saatava „neutralisoiduksi” ne väestökerrokset, jotka pelkäävät loitota porvaristosta ja seuraavat kovin epäröiden proletariaattia, lujitettava uutta kuria, työtätekevien toverikuria, heidän kestäviä yhdyssiteitään proletariaattiin, heidän yhteenliittyneisyyttään proletariaatin ympärille, varmistettava tämä uusi kuri, tämä uusi yhteiskunnallisen kanssakäymisen perusta keskiaikaisen maaorjakurin tilalle, nälkäkurin, kapitalismin aikaisen „vapaaehtoiseen” palkkiorjuuteen pohjautuvan kurin tilalle.

Luokkien hävittämiseksi tarvitaan yhden luokan, juuri sen sorretun luokan diktatuurin kautta, joka luokka kykenee ei ainoastaan kukistamaan riistäjät ja nujertamaan armotta niiden vastarinnan, vaan myös luopumaan aatteellisesti koko porvarillis-demokraattisesta ideologiasta, kaikesta vapautta ja tasa-arvoisuutta ylimalkaan koskevasta porporvarillisesta sanahelinästä (käytännössä sellainen sanahelinä tarkoittaa *tavaranomistajain* „vapautta ja tasa-arvoisuutta”, *kapitalistin ja työläisen* „vapautta ja tasa-arvoisuutta”, kuten Marx jo kauan sitten osoitti).

Eikä siinä kaikki. Vain se sorrettu luokka kykenee hävittämään diktatuurillaan luokat, jonka vuosikymmenien mitaan pääomaa vastaan käyty poliittinen ja lakkotaistelu on koulunut, yhdistänyt, kasvattanut ja karaissut, — vain luokka, joka on omaksunut kokonaan teollisen, suurkapitalistisen kaupunkilaiskulttuurin ja jolla riittää päättäväisyyttä ja kykyä puolustaa sitä, säilyttää ja kehittää edelleen kaikkia sen saavutuksia, tuoda ne koko kansan ulottuville, kaikkien työtätekevien ulottuville, — vain luokka, joka jaksaa kestää kaikki räsitukset, koettelemukset, vastoinkäymiset ja suuret uhraukset, joita historia kiertämättömästi vaatii siltä, — vain luokka, joka katkaisee siteet menneisyyteen ja raivaa rohkeasti itselleen tien uuteen tulevaisuuteen, — vain luokka, jonka parhaimmisto vihaa ja halveksii sydämensä pohjasta kaikkea porporvarillisuutta ja tekopyhyttä, niitä ominaisuuksia, jotka ovat niin yleisiä pikkuporvariston, pienvirkailijain, „sivistyneistön” keskuudessa, — vain luokka, joka on „käynyt läpi työn karkaisevan

koulun” ja saa jokaisen työtätekevän, jokaisen rehellisen ihmisen kunnioittamaan omaa työkykyään,— vain sellainen luokka kykenee diktatuurillaan hävittämään luokat.

Toverit Unkarin työläiset! Te olette antaneet maailmalle vielä paremman esikuvan kuin Neuvosto-Venäjä sillä, että kykenitte heti liittämään yhteen kaikki sosialistit todellisen proletariaatin diktatuurin ohjelman pohjalla. Teillä on nyt edessänne mitä kiitollisin ja vaikein tehtävä — teidän on kestettävä raskas sota Ententeä vastaan. Pysykää lujina. Jos ilmenee horjuntaa niiden sosialistien keskuudessa, jotka liittyivät eilen teihin, proletariaatin diktatuuriin, tai pikku-porvariston keskuudessa, niin tukahduttakaa säälimättä sellainen horjunta. Kuolemantuomio — siinä pelkurin ansaittu palkka sodassa.

Te käytte ainoaa laillista, oikeudenmukaista, todella vallankumouksellista sotaa, sorrettujen sotaa sortajia vastaan, työtätekevien sotaa riistäjiä vastaan, sotaa sosialismin voiton puolesta. Kaikki, mikä maailman työväenluokassa on rehellistä, on teidän puolellanne. Jokainen kuukausi lähentää proletaarista maailmanvallankumousta.

Pysykää lujina! Voitto on oleva teidän!

*Lenin*

27. V. 1919.

„Pravda” № 115,  
toukokuun 29 pnä 1919

*Julkaistaan käsikirjottuksen mukaan*